Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (sedmi senat)

z dne 27. aprila 2023 *

„Predhodno odločanje – Elektronsko poslovanje – Direktiva 2000/31/ES – Člen 1 – Področje uporabe – Člen 2(c) – Pojem ‚ponudnik storitve s sedežem' – Člen 3(1) – Opravljanje storitev informacijske družbe, ki jih zagotavlja ponudnik storitve s sedežem na ozemlju države članice – Družba s sedežem na ozemlju Švicarske konfederacije – Neuporaba *ratione personae* – Člen 56 PDEU – Sporazum o prostem gibanju oseb med Evropsko skupnostjo in njenimi državami članicami na eni strani in Švicarsko konfederacijo na drugi strani – Področje uporabe – Prepoved omejitev čezmejnega opravljanja storitev, ki ne presega obdobja 90 dni v posameznem koledarskem letu – Opravljanje storitev v Italiji, ki presega obdobje 90 dni – Neuporaba *ratione personae* – Člen 102 PDEU – Neobstoj kakršnega koli elementa v predložitveni odločbi, na podlagi katerega bi bilo mogoče ugotoviti povezavo med sporom o glavni stvari in morebitno zlorabo prevladujočega položaja – Nedopustnost"

V zadevi C-70/22,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložil Consiglio di Stato (državni svet, Italija) z odločbo z dne 27. januarja 2022, ki je na Sodišče prispela 1. februarja 2022, v postopku

Viagogo AG

proti

Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (AGCOM),

Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato (AGCM),

ob udeležbi

Ticketone SpA,

SODIŠČE (sedmi senat),

v sestavi M. L. Arastey Sahún, predsednica senata, N. Wahl (poročevalec) in J. Passer, sodnika,

generalni pravobranilec: M. Szpunar,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

* Jezik postopka: italijanščina.

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za Viagogo AG E. Apa, E. Foco, M. V. La Rosa, E. Marasà, M. Montinari in I. Picciano, avvocati,

– za italijansko vlado G. Palmieri, agentka, skupaj z R. Guizzi in F. Varrone, avvocati dello Stato,

– za Evropsko komisijo M. Angeli, S. Kalėda, U. Małecka in L. Malferrari, agenti,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago členov 3, 14 in 15 Direktive 2000/31/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 8. junija 2000 o nekaterih pravnih vidikih storitev informacijske družbe, zlasti elektronskega poslovanja na notranjem trgu (Direktiva o elektronskem poslovanju) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 25, str. 399) v povezavi s členom 56 PDEU ter na razlago členov 102 in 106 PDEU.

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med Viagogo AG, družbo s sedežem v Ženevi (Švica), na eni strani ter Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (AGCOM, nadzorni organ za komunikacije, Italija) in Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato (AGCM, organ za varstvo konkurence in trga, Italija) na drugi v zvezi z globo v znesku 3.700.000 EUR, ki jo je AGCOM naložil družbi Viagogo.

Pravni okvir

Sporazum ES-Švica

3 Evropska skupnost in njene države članice na eni strani ter Švicarska konfederacija na drugi strani so 21. junija 1999 v Luxembourgu (Luksemburg) podpisale sedem sporazumov, med katerimi je bil Sporazum o prostem gibanju oseb (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 41, str. 89, v nadaljevanju: Sporazum ES-Švica). Ti sporazumi so bili odobreni v imenu Skupnosti s Sklepom Sveta in Komisije glede sporazuma o znanstvenem in tehnološkem sodelovanju z dne 4. aprila 2002 o sklenitvi sedmih sporazumov s Švicarsko konfederacijo (2002/309/ES, Euratom) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 41, str. 89, in popravek UL 2015, L 210, str. 38). Veljati so začeli 1. junija 2002.

4 Člen 1 Sporazuma ES-Švica, naslovljen „Cilj“, določa:

„Cilj tega sporazuma je v korist državljanom držav članic Evropske skupnosti in Švice:

[…]

(b) olajšati opravljanje storitev na ozemlju pogodbenic in zlasti liberalizirati opravljanje kratkotrajnih storitev; […]“

5 Člen 5 Sporazuma ES-Švica, naslovljen „Osebe, ki opravljajo storitve“, določa:

„1. Brez poseganja v druge posebne sporazume med pogodbenicami, ki se nanašajo izrecno na opravljanje storitev […], imajo osebe, ki opravljajo storitve, vključno s podjetji v skladu z določbami iz Priloge I, pravico do opravljanja storitev na ozemlju druge pogodbenice za obdobje, ki ne presega 90 dni dejanskega dela v vsakem koledarskem letu.

[…]“

6 V skladu s členom 15 Sporazuma ES-Švica, naslovljenim „Priloge in protokoli“, so priloge in protokoli k temu sporazumu njegov sestavni del.

7 Člen 17 Priloge I k Sporazumu ES-Švica, naslovljen „Opravljanje storitev“, določa:

„V zvezi z opravljanjem storitev so v skladu s členom 5 tega sporazuma prepovedane:

(a) kakršne koli omejitve čezmejnega opravljanja storitev na ozemlju pogodbenice, ki ne presega 90 dni dejanskega dela v posameznem koledarskem letu;

[…]“

8 V skladu s členom 18 te priloge se določbe člena 17 navedene priloge uporabljajo za podjetja, ustanovljena v skladu s pravom države članice Skupnosti ali Švicarske konfederacije, ki imajo svoj statutarni sedež, glavno upravo ali glavni kraj poslovanja na ozemlju pogodbenice.

9 Člen 21 te priloge določa:

„1. Skupno trajanje opravljanja storitev po členu 17(a) te priloge, ne glede na to, ali gre za neprekinjeno obdobje ali več zaporednih obdobij opravljanja storitev, ne sme presegati 90 dni dejanskega dela v vsakem koledarskem letu.

[…]“

Pravo Unije

10 V uvodni izjavi 19 Direktive 2000/31 je navedeno:

„Kraj, kjer posluje ponudnik storitve, mora biti določen skladno s sodno prakso Sodišča Evropskih skupnosti, po kateri se pojem sedeža navezuje na dejansko izvajanje gospodarske dejavnosti preko sedeža za nedoločen čas; […] sedež podjetja, ki opravlja storitve po spletni strani, ni kraj, na katerem je nameščena tehnologija v podporo njegove spletne strani, ali kraj, na katerem je dosegljiva njegova spletna stran, temveč kraj, kjer podjetje izvaja gospodarsko dejavnost; […]“

11 Člen 1 te direktive, naslovljen „Cilji in področje uporabe“, določa:

„1. Cilj te direktive je prispevati k pravilnemu delovanju notranjega trga z zagotavljanjem prostega pretoka storitev informacijske družbe med državami članicami.

[…]

4. Ta direktiva ne uvaja dodatnih pravil na področju mednarodnega zasebnega prava in ne obravnava pristojnosti sodišč.“

12 Člen 2 navedene direktive, naslovljen „Opredelitve“, določa:

„Za namene te direktive imajo posamezni izrazi, uporabljeni v tej direktivi, naslednji pomen:

(a) ‚storitve informacijske družbe‘: storitve v smislu člena 1(2) Direktive 98/34/ES [Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. junija 1998 o določitvi postopka za zbiranje informacij na področju tehničnih standardov in tehničnih predpisov (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 20, str. 337)], spremenjene z Direktivo 98/48/ES [Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. julija 1998 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 21, str. 8)];

(b) ‚ponudnik storitev‘: vsaka fizična ali pravna oseba, ki ponuja storitev informacijske družbe;

(c) ‚ponudnik storitve s sedežem‘: ponudnik storitve, ki dejansko izvaja neko gospodarsko dejavnost in ima sedež [stalno poslovno enoto] za nedoločen čas. Zastopanost [Obstoj] in uporaba tehničnih sredstev in tehnologij, potrebnih za izvajanje dejavnosti, sami še ne pomenita ustanovitve sedeža ponudnika;

[…]“

13 Člen 3 iste direktive, naslovljen „Notranji trg“, določa:

„1. Vsaka država članica zagotovi, da so storitve informacijske družbe ponudnika, ki posluje na njenem ozemlju, skladne z veljavnimi nacionalnimi določbami v zadevni državi članici, ki spadajo na koordinirano področje.

2. Države članice ne smejo omejevati svobode zagotavljanja storitev informacijske družbe iz druge države članice zaradi razlogov, ki spadajo na koordinirano področje.

[…]“

Italijansko pravo

14 Legge n. 232 – Bilancio di previsione dello Stato per l’anno finanziario 2017 e bilancio pluriennale per il triennio 2017-2019 (zakon št. 232 o načrtovanem državnem proračunu za proračunsko leto 2017 in o večletnem proračunu za triletno obdobje 2017–2019) z dne 11. decembra 2016 (GURI št. 297 z dne 21. decembra 2016, redni dodatek h GURI št. 57) v različici, ki se uporablja za spor o glavni stvari (v nadaljevanju: zakon iz leta 2016), vsebuje člen 1(545), ki določa:

„Za preprečitev izogibanja davkom in davčne utaje ter za zagotovitev varstva potrošnikov in vzdrževanja javnega reda se prodaja ali vsakršna druga oblika posredovanja vstopnic za prireditvene dejavnosti, ki jo izvaja subjekt, ki ne spada med upravičence - tudi na podlagi ustrezne pogodbe ali dogovora - sistemov za izdajo vstopnic, kaznuje - razen če dejanje pomeni kaznivo dejanje - s prepovedjo tega ravnanja in z upravnimi globami od 5000 do 180.000 EUR ter - če je ravnanje izvedeno prek elektronskih komunikacijskih omrežij v skladu s pogoji iz odstavka 546 - z odstranitvijo vsebin ali v resnejših primerih z zatemnitvijo spletnega mesta, prek katerega se je izvajala kršitev, kar

ne posega v možnost odškodninskih zahtevkov. [AGCOM] in drugi pristojni organi opravijo potrebne preiskave in sprejmejo potrebne ukrepe po uradni dolžnosti ali na podlagi prijave zadevnih oseb. Nikakor ni sankcionirana prodaja ali kakršna koli druga oblika posredovanja vstopnic za prireditvene dejavnosti, ki jih občasno opravlja fizična oseba, če nima poslovnega namena."

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

15 Družba Viagogo, katere sedež in davčno rezidentstvo sta v Ženevi, upravlja spletna mesta, ki temeljijo na posredovanju med potrošniki za preprodajo vstopnic za prireditve in športne dogodke. Včasih se zgodi, da želijo nekatere osebe po nakupu vstopnic pri uradnih izdajateljih, kot so organizatorji zadevne prireditve oziroma dogodka ali pooblaščeni distributerji (primarni trg), te vstopnice prodati naprej. Družba Viagogo je bila ustanovljena za povezovanje ponudbe in povpraševanja na trgu preprodaje vstopnic (sekundarni trg).

16 Glede na to, kako hitro vstopnice, ki so na voljo na primarnem trgu, poidejo, med drugim ker nekateri uporabniki uporabljajo avtomatizirane programe za nakup vstopnic, je čedalje več oseb iskalo vstopnice, predvsem za prestižne prireditve oziroma dogodke, tako da so bila spletna mesta, namenjena zadevnemu sekundarnemu trgu, resnično uspešna.

17 V tem okviru družba Viagogo na spletnih mestih, ki jih upravlja prek platforme, gostujoče v Združenih državah Amerike, predhodno izbere določeno število prireditev oziroma dogodkov. Imetniki vstopnic lahko svoje vstopnice s tem, da izberejo ustrezno prireditev oziroma dogodek, ponudijo v prodajo na teh spletnih mestih. Družba Viagogo povezuje prodajalce in potencialne kupce, pri čemer ponuja pomožne storitve, kot sta podpora po telefonu in elektronski pošti ter predlog cene na podlagi programske opreme in avtomatiziranega sistema za oglaševanje vstopnic za nekatere prireditve oziroma dogodke.

18 Ker je pojav, opisan v točki 16 te sodbe, v Italiji dosegel skrb vzbujajoče deleže, predvsem zaradi lažje možnosti uporabe takih spletnih mest za pranje denarja, pridobljenega z nezakonitimi dejavnostmi, in ker prodajna cena vstopnic na sekundarnem trgu ni bila več sorazmerna s prodajno ceno teh vstopnic na primarnem trgu, je italijanski zakonodajalec uvedel politiko za zajezitev tega pojava, med drugim s sprejetjem člena 1(545) zakona iz leta 2016.

19 AGCOM je po več pritožbah družb, ki delujejo v sektorju organizacije glasbenih prireditev, družb za prodajo vstopnic za glasbene prireditve na primarnem trgu in poklicnih združenj opravil inšpekcijski nadzor spletnega mesta www.viagogo.it, ki ga upravlja družba Viagogo.

20 AGCOM je po tem inšpekcijskem nadzoru z odločbo št. 104/20/CONS z dne 16. marca 2020 družbi Viagogo naložil upravno globo v znesku 3.700.000 EUR. Ugotovil je, da je družba Viagogo odgovorna za 37 kršitev, storjenih na tem spletnem mestu in zaradi napotitve na to spletno mesto na družbenem omrežju, ker je med marcem in majem 2019 ponujala v prodajo vstopnice za koncerte in prireditve, ne da bi bila imetnica sistemov za izdajanje teh vstopnic, po višjih cenah od nominalnih, navedenih na pooblaščenih prodajnih mestih.

21 Družba Viagogo je tožbo za razglasitev ničnosti te odločbe vložila pri Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (deželno upravno sodišče za Lacij, Italija), ki je to tožbo zavrnilo. Zoper prvostopenjsko sodbo v postopku v glavni stvari je vložila pritožbo pri Consiglio di Stato (državni svet, Italija), ki je predložitveno sodišče.

22 V teh okoliščinah je Consiglio di Stato (državni svet) prekinil odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložil ta vprašanja:

„1. Ali Direktiva [2003/13], zlasti njeni členi 3, 14 in 15, v povezavi s členom 56 PDEU nasprotuje uporabi zakonodaje države članice o prodaji vstopnic za dogodke na sekundarnem trgu, ki upravljavcu gostiteljske platforme, ki deluje v [Evropski uniji] – kot je tožeča stranka v obravnavanem postopku – posledično preprečuje, da tretjim uporabnikom ponuja storitve oglaševanja prodaje vstopnic za dogodke na sekundarnem trgu, in to dejavnost lahko opravljajo le prodajalci, prireditelji dogodkov ali drugi subjekti, ki so jih javni organi pooblastili za izdajanje vstopnic na primarnem trgu prek certificiranih sistemov?

2. Ali poleg tega člen 102 PDEU v povezavi s členom 106 PDEU nasprotuje uporabi zakonodaje države članice o prodaji vstopnic za dogodke, v skladu s katero so vse storitve, ki so tesno povezane s sekundarnim trgom vstopnic (zlasti posredništvom pri prodaji vstopnic), omejene le na prodajalce, prireditelje dogodkov ali druge subjekte, pooblaščene za izdajo vstopnic na primarnem trgu prek certificiranih sistemov, in v skladu s katero takih dejavnosti ne smejo opravljati ponudniki storitev informacijske družbe, ki želijo delovati kot ponudniki storitev gostovanja v smislu členov 14 in 15 Direktive [2000/31], zlasti če, kot je to v obravnavanem primeru, lahko zaradi te omejitve prevladujoči gospodarski subjekt na primarnem trgu distribucije vstopnic svoj prevladujoči položaj razširi na storitve posredništva pri prodaji na sekundarnem trgu?

3. Ali se v smislu evropske zakonodaje in v obravnavanem primeru Direktive [2000/31] pojem ‚pasivni ponudnik storitev gostovanja' lahko uporablja le, kadar se ne opravljajo nikakršne dejavnosti filtriranja, izbiranja, indeksiranja, organiziranja, katalogiziranja, združevanja, vrednotenja, uporabe, spreminjanja, zajemanja ali promocije vsebin, ki jih objavijo uporabniki, pri čemer se te dejavnosti štejejo za parametre, navedene zgolj primeroma, in ni nujno, da so prisotne vse, ker se šteje, da *ex se* nakazujejo na poslovno opravljanje storitve in/ali uporabo tehnike vrednotenja vedenja uporabnikov za okrepitev njihove zvestobe, ali pa mora predložitveno sodišče presoditi pomembnost teh okoliščin, tako da je mogoče, tudi če obstaja ena ali več teh okoliščin, ugotoviti, da prevladuje nevtralnost storitve, na podlagi katere je opredeljen pasiven ponudnik storitev gostovanja?“

Dopustnost predloga za sprejetje predhodne odločbe

23 Prvič, opozoriti je treba, da mora biti predlog za sprejetje predhodne odločbe, da bi bil dopusten, nujen za rešitev spora, o katerem mora odločiti predložitveno sodišče (sodba z dne 6. oktobra 2021, Consorzio Italian Management in Catania Multiservizi, C-561/19, EU:C:2021:799, točka 30 in navedena sodna praksa), s čimer se predpostavlja, da se določbe prava Unije, na katere se nanaša ta predlog, uporabljajo za ta spor.

24 V zvezi s tem je treba navesti, na prvem mestu, da se tri vprašanja, ki jih je postavilo predložitveno sodišče, nanašajo na razlago Direktive 2000/31. Vendar se ta direktiva za spor o glavni stvari ne uporablja *ratione personae*.

25 Cilj Direktive 2000/31 je namreč v skladu z njenim členom 1 prispevati k pravilnemu delovanju notranjega trga z zagotavljanjem prostega pretoka storitev informacijske družbe „med državami članicami“. Za uporabo *ratione personae* te direktive se torej predpostavlja, da zadevne storitve zagotavljajo ponudniki storitev, ki poslujejo na ozemlju države članice, kot je opozorjeno v členu 3(1) navedene direktive.

26 V zvezi s tem je v členu 2(c) iste direktive „ponudnik storitve s sedežem“ opredeljen kot ponudnik storitve, ki dejansko izvaja neko gospodarsko dejavnost prek stalne poslovne enote za nedoločen čas, pri čemer ta določba natančneje določa, da obstoj in uporaba tehničnih sredstev in tehnologij, potrebnih za izvajanje dejavnosti, sama po sebi še ne pomenita ustanovitve sedeža ponudnika.

27 Glede tega iz sodne prakse izhaja, da mora predložitveno sodišče, ker se člen 3(1) in (2) Direktive 2000/31 lahko uporabi le, če se določi država članica, na ozemlju katere ima zadevni ponudnik storitve informacijske družbe dejansko sedež, preveriti, ali ima ta ponudnik dejansko sedež na ozemlju države članice. Če takega sedeža nima, se mehanizem iz člena 3(2) te direktive ne uporabi (sodba z dne 15. marca 2012, G, C-292/10, EU:C:2012:142, točka 71 in navedena sodna praksa).

28 Prav tako se prepoved omejitev svobodnega opravljanja storitev, ki jih ureja Direktiva 2000/31, iz razlogov, ki spadajo na koordinirano področje, v skladu z izrecnim besedilom člena 3(2) te direktive nanaša le na storitve „iz druge države članice“.

29 Skupni odbor Evropskega gospodarskega prostora (EGP) je na podlagi Sporazuma o Evropskem gospodarskem prostoru z dne 2. maja 1992 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 52, str. 3) s Sklepom št. 91/2000 z dne 27. oktobra 2000 o spremembi Priloge XI (Telekomunikacijske storitve) k Sporazumu o EGP (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 5, str. 175) področje uporabe Direktive 2000/31 razširil na EGP, tako da se ta direktiva nanaša tudi na države pogodbenice navedenega sporazuma. Vendar med temi pogodbenicami ni Švicarske konfederacije. Poleg tega Skupni odbor EU-Švica, ki je bil ustanovljen na podlagi Sporazuma ES-Švica, ni sprejel nobene odločitve o razširitvi uporabe navedene direktive na to tretjo državo.

30 Ni pa sporno, da je bila družba Viagogo ustanovljena v Ženevi ter da ima tam svoj sedež in je tam centralizirana njena gospodarska dejavnost, čeprav svoja spletna mesta uporablja v različicah, ki so dostopne v različnih državah članicah Unije, med drugim v Italiji. Zadevne storitve tako iz tretje države opravlja družba, ki jo ureja pravo te tretje države.

31 Iz tega sledi, da se tožeča stranka iz postopka v glavni stvari v nasprotju s tem, kar meni predložitveno sodišče, ne more sklicevati na Direktivo 2000/31. Ker se vsa vprašanja, ki jih je postavilo to sodišče, nanašajo na to direktivo, predlog za sprejetje predhodne odločbe v celoti ni dopusten.

32 Na drugem mestu, v zvezi s prvim vprašanjem je treba še pojasniti, da se družba Viagogo prav tako ne more sklicevati na člen 56 PDEU.

33 Ta člen se namreč, razen če Pogodba ali mednarodni sporazum to določata, ne uporablja za družbo s sedežem v tretji državi v razmerju do Unije, tudi če ta družba ponuja storitve, ki jih lahko pridobijo državljani nekaterih držav članic ali družbe s sedežem na ozemlju zadnjenavedenih držav (glej v tem smislu sodbo z dne 21. maja 2015, Wagner-Raith, C-560/13, EU:C:2015:347, točka 36 in navedena sodna praksa).

34 V obravnavanem primeru področje uporabe Sporazuma ES-Švica družbi Viagogo ne dovoljuje, da bi se sklicevala na uporabo člena 56 PDEU, saj je posebnost tega sporazuma to, da se, kar zadeva izenačitev ponudnikov storitev s sedežem v Švici s ponudniki s sedežem na ozemlju države članice, določi časovna omejitev na 90 dni v posameznem koledarskem letu.

35 Člen 1 Sporazuma ES-Švica namreč zlasti določa „liberalizira[nje] opravljanj[a] kratkotrajnih storitev“, medtem ko člen 5(1) tega sporazuma švicarskim ponudnikom storitev daje „pravico do opravljanja storitev na ozemlju druge pogodbenice za obdobje, ki ne presega 90 dni dejanskega dela v vsakem koledarskem letu“. Priloga I k navedenemu sporazumu, ki je v skladu s členom 15 istega sporazuma njegov sestavni del, vsebuje člen 17, ki prepoveduje „kakršne koli omejitve čezmejnega opravljanja storitev na ozemlju pogodbenice, ki ne presega 90 dni dejanskega dela v posameznem koledarskem letu“. Poleg tega člen 18 te priloge določa, da se določbe člena 17 navedene priloge uporabljajo za družbe, ustanovljene v skladu z zakonodajo države članice Skupnosti ali Švicarske konfederacije, ki imajo statutarni sedež, glavno upravo ali glavni kraj poslovanja na ozemlju pogodbenice. Nazadnje, člen 21 iste priloge določa, da teh 90 dni ustreza skupnemu trajanju opravljanja storitev, ne glede na to, ali gre za neprekinjeno obdobje ali več zaporednih obdobij opravljanja storitev.

36 V obravnavani zadevi pa je iz spisa, ki je na voljo Sodišču, razvidno, da družba Viagogo opravlja storitve dlje, kot je določeno v Sporazumu ES-Švica.

37 Najprej, dejstvo, da ponudnik storitev svojo dejavnost opravlja izključno prek spletnih mest, v bistvu pomeni, da to dejavnost opravlja neprekinjeno oziroma celo stalno. Natančneje, kar zadeva ponudbo v zvezi z napovedjo prodaje vstopnic za neko prireditev ali dogodek, bodo potencialni kupci imeli možnost, da se kadar koli javijo prek zadevnega spletnega mesta. V zvezi s tem iz podatkov, ki jih je predložilo predložitveno sodišče, ni razvidno, da bi spletno mesto, ki ga upravlja tožeča stranka v postopku v glavni stvari, od svoje ustanovitve kadar koli prenehalo opravljati svojo dejavnost, kar potrjuje italijanska vlada, ki navaja, da „storitev posredovanja na sekundarnem trgu [družba Viagogo] opravlja neprekinjeno celotno koledarsko leto“.

38 Dalje, iz dokazov, navedenih na prvi stopnji v postopku v glavni stvari, je razvidno, da je AGCOM družbo Viagogo sankcioniral že leta 2016 in da njena dejavnost ni bila časovno omejena.

39 Nazadnje, po eni strani se odločba AGCOM z dne 16. marca 2020, ki posebej zadeva mesece od marca do maja 2019, to je 92 dni, nanaša na obdobje, ki presega najdaljše obdobje 90 dni, ki je določeno v Sporazumu ES-Švica. Po drugi strani je iz prvostopenjske sodbe v postopku v glavni stvari razvidno, da je bila zadnja prodaja, ki je bila predmet inšpekcijskega pregleda AGCOM, opravljena 7. septembra 2019, kar vsekakor občutno presega 90 dni iz Sporazuma ES-Švica.

40 Družba Viagogo zato ne spada na področje uporabe *ratione personae* člena 56 PDEU in se posledično v okviru spora o glavni stvari ne more sklicevati na kršitev tega člena, tako da prvo vprašanje, ker se nanaša na razlago navedenega člena, tudi na tej osnovi ni dopustno.

41 Drugič, drugo in tretje vprašanje Sodišče napeljujeta na to, da zaradi celovitosti opozori na svojo sodno prakso, v skladu s katero vprašanje za predhodno odločanje, ki ga postavi nacionalno sodišče, ni dopustno, če zadnjenavedeno Sodišču ne predloži pravnih in dejanskih elementov, ki bi mu omogočili, da bi na postavljena vprašanja dalo koristne odgovore (sodba z dne 2. julija 2015, Gullotta in Farmacia di Gullotta Davide & C., C-497/12, EU:C:2015:436, točka 26).

42 Predložitveno sodišče tako v predlogu za sprejetje predhodne odločbe v zvezi z drugim vprašanjem nikjer ne navaja razlogov, zaradi katerih se je spraševalo o razlagi členov 102 in 106 PDEU, niti povezave, ki jo ugotavlja med tema členoma in zlasti zakonom iz leta 2016, kar je v nasprotju z zahtevami, ki so določene v členu 94(c) Poslovnika Sodišča.

43 V zvezi s členom 102 PDEU in naslednjimi ter, natančneje, obstojem morebitne zlorabe prevladujočega položaja se predložitveno sodišče ni sklicevalo na sestavne dele prevladujočega položaja v smislu tega člena 102 v okviru postopka v glavni stvari (glej v tem smislu sodbo z dne 12. decembra 2013, Ragn-Sells, C-292/12, EU:C:2013:820, točka 41). Nič ni navedeno glede tega, kaj naj bi ta zloraba prevladujočega položaja bila, niti glede tega, kako naj bi zakon iz leta 2016 lahko privedel do takega položaja (glej v tem smislu sodbo z dne 2. julija 2015, Gullotta in Farmacia di Gullotta Davide & C., C-497/12, EU:C:2015:436, točka 25).

44 Glede tretjega vprašanja, katerega hipotetičnost je očitna, je treba opozoriti, da razlog za obstoj sistema predhodnega odločanja ni oblikovanje posvetovalnih mnenj o splošnih ali hipotetičnih vprašanjih, temveč dejanska potreba po učinkoviti rešitvi spora (glej zlasti sodbi z dne 16. decembra 1981, Foglia, C-244/80, EU:C:1981:302, točka 18, in z dne 20. januarja 2005, García Blanco, C-225/02, EU:C:2005:34, točka 28 in navedena sodna praksa).

45 Zato ob upoštevanju vseh navedenih preudarkov predlog za sprejetje predhodne odločbe ni dopusten.

Stroški

46 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (sedmi senat) razsodilo:

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je Consiglio di Stato (državni svet, Italija) vložil z odločbo z dne 27. januarja 2022, ni dopusten.

Podpisi